

ПЪРВА ЧАСТ

ТРЪНИ

Per aspera ad astra

1

САМО ТЪМА

Лежа в дълбините на мрака, далеч от топлината, слънцето и луните, притихнал като камъка край мен, заключил сгърбеното ми тяло в затвора на страшна утроба. Не мога да се изправя, да се протегна. Мога само да се свивам на кълбо – съсухрен фосил на мъжа, който някога бях. Ръцете ми са оковани зад гърба. Лежа гол на студения камък.

Сам-самичък в тъмното.

Като че са минали месеци, години, хилядолетия, откакто коленете ми са се разгъвали, а гръбнакът ми се е изпъвал от тази свита поза. Болката е влудяваща. Ставите са се сраснали като ръждиво желязо. Колко време е минало, откакто видях кръвта на Златните ми приятели да изтича в тревата? Откакто усетих целувката на нежния Рок по бузата си, когато ми сломи сърцето?

Не, времето не е река.

Не и тук.

В тази утроба времето е камъкът. В мрака, безпросветен и непоклатим, отмерван единствено от двойното махало на живота – дишането и биенето на сърцето ми.

Вдишай. Бу... бум. Бу... бум.

Издишай. Бу... бум. Бу... бум.

Вдишай. Бу... бум. Бу... бум.

И се повтаря навеки. До... докога? Докато умра от старост? Докато разбия черепа си в камъка? Докато изгриза тръбите, напъхани от Жълтите в корема ми, за да ми вкарват насила хранителни вещества

и да извеждат отпадъците?

Или докато полудееш?

– Не – скърцам със зъби аз.

Дааааа.

– Това е само тъмата – вдишвам аз. Успокоявам се. Докосвам стените в утешителна последователност. Гръб, пръсти на ръцете, опашна кост, пети, пръсти на краката, колене, глава. Повтори. Десетина пъти. Сто. Е, хайде за по-сигурно да са хиляда.

Да. Сам съм.

Преди бих си казал, че има и по-зла съдба от тази, ала сега знам, че няма. Човек не е остров. Нужни са ни онези, които ни обичат. И онези, които ни мразят. Нужни са ни другите, за да ни вържат за живота, за да има защо да живеем, да чувстваме. А аз си имам само мрака. Понякога крещя. Друг път се смея. Нощем ли, денем ли... Кой може да ми каже? Смея се, за да минава времето, за да изразходя калориите, с които Чакала ме тъпче, и да приспя тялото си с треперене.

И ридая. И тананикам. И си свиркам.

Слушам гласовете горе, долитащи до мен от безкрайното море на мрака. Придружават ги влудяващото дрънчене на вериги и тракането на кости, и те разтърсват стените на моя затвор. И всичко е тъй близо, ала на хиляда километра от тук, сякаш току отвъд мрака съществува цял един свят и аз не мога да го видя, да го докосна, да го вкуся, усетя и да разкъсам този воал, и отново да ме има на света. Аз съм затворник на самотата.

Сега долавям гласове. Веригите и костите си пробиват път и влизат в затвора ми.

Мои ли са гласовете?

Тази мисъл ме разсмива.

Псувам.

Кроя интриги. *Убий! Коли! Дълбай! Раздирай! Пали!*

Моля се. Халюцинирам. Пазаря се.

Хленча молитви към Ео, щастлив, че ѝ спестиха тази участ. *Тя не слуша.*

Пея балади от детството и декламирам „Умираща земя“, „Фенерджията“, „Рамаяна“, „Одисея“ на старогръцки и латински, а после на изгубените езици – арабски, английски, китайски и немски, извличам спомените от дейтаБонбонките, които ми даваше Матео, когато още бях момче. Търся сила от блудния ахеец, който желаел единствено да се завърне у дома.

Забравяш какво е сторил той.

Одисей е бил герой. С дървения си кон той разбил стените на Троя. Както аз разбих армиите на Белона в Железния дъжд над Марс.

И после...

– Не! – крясвам. – Тихо!

...мъжете влезли в Троя. Там открили майки. И деца. Познай какво направили?

– Млък!

Знаеш какво. Кости. Пот. Плът. Пепел. Плач. Кръв.

Мракът радостно се киска.

Жътварю, Жътварю, Жътварю... Всички вековечни дела са оцапани с кръв.

Спя ли? Или съм буден? Загубих се. Всичко кърви и ме дави във видения, шепот и звуци. Отново и отново дръпвам тънките, крехки глезени на Ео. Разбивам лицето на Юлиан. Чувам последната въздишка на Пакс, Куин, Такт, Лорн, Виктра. Тъй много болка. И за какво? За да изменя на жена си. И на народа си.

Да измениш и на Арес. И на своите приятели.

Колцина ли са останали?

Севро? Рагнар?

Мустанга?

Мустанга. Ами ако тя те знае, че си тук... Ами ако на нея не ѝ пука... Та защо да ѝ пука? Ти, предателят. Ти, лъжецът. Ти, който използва разума ѝ. Тялото ѝ. Кръвта ѝ. Ти ѝ показва истинското си лице и тя избяга. Ами ако е била тя? Ако тя те е предала? Би ли могъл тогава да я обичаш?

– Млък! – крещя на себе си, на мрака.

Не мисли за нея. Не мисли за нея.

Защо пък да не мислиш? Тя ти липсва.

Нейният образ се ражда от мрака, тъй както толкова много образи преди него – момиче на кон, което се отдалечава от мен сред зелени поля, завърта се на седлото и смехът ѝ ме зове да я последвам. Косите ѝ се стелят като сено лете, хвърчащо от каруцата на фермер. *Ти копнееш за нея. Обичаш я. Златното момиче. Забрави онази Червена кучка.*

– Не! – забивам глава в стената. – Това е само тъматата... – прошепвам. Само тъматата, и тя разиграва ума ми. Но все тъй се мъча да забравя Мустанга, Ео. Не съществува свят отвъд това място. Не може да ми липсва нещо, което не съществува.

Топла кръв се стича по челото ми от старите струпеи, разранени отново. Капе от носа ми. Изплезвам език и близвам студения камък, докато напипам капките. Вкусвам солта, марсианското желязо. Бавно. Бавно. Нека свежестта на усещането трае по-дълго. Нека вкусът се задържи на езика ми и да ми напомня, че съм човек. Червен от Ликос. Пъклолаз.

Не, не си. Ти си едно нищо. Жена ти те изостави и ти открадна детето. Твоята пачавра ти обърна гръб. Не бе достоен. Бе твърде горделив. И твърде глупав и покварен. А сега си забравен.

Нима?

Когато за последно видях Златното момиче, бях коленичил до Рагнар в тунелите на Ликос и молах Мустанга да предаде своите хора и да заживее за нещо повече. Знаех, че ако тя реши да се присъедини към нас, мечтата на Ео ще разцъфне. Един по-добър свят бе почти в ръцете ни. Ала тя си тръгна. Дали може да ме забрави? Дали е угаснала любовта ѝ към мен?

Тя обичаше само твоята маска.

– Това е само тъматата. Само тъматата. Само тъматата... – ломотя аз все по-бързо.

Не ми е мястото тук.

Трябваше да умра. След смъртта на Лорн трябваше да ме дадат на Октавия, та Ваятелите ѝ да ме подложат на дисекция и да открият тайните на моето превъплъщение в Златен. Да видят дали е възможно да има и други като мен. Но Чакала се спазари и ме задържа за себе си. Измъчва ме в имението си в Атика и ме разпитва

за Синовете на Арес, за Ликос и семейството ми. Така и не ми каза как е разкрил моята тайна. Умолявах го да сложи край на живота ми. Накрая той ми даде камъка.

– Когато всичко е загубено, честта изисква смърт – каза ми веднъж Рок. – Това е благороден край.

Но какво ти знае един богат поет за смъртта? Смъртта я познават бедните. Познават я робите. Ала макар да копнея за нея, от нея и се боя.

Защото колкото повече опознавам този жесток живот, толкова по-малко вярвам, че в края му ни чака някаква приятна измислица. Няма Долина.

Това е лъжа, която майките и бащите разказват на гладуващите си деца, за да има за какво да търпят този ужас. Няма за какво. Ео я няма. Тя така и не видя как се боря за мечтата ѝ. Не я бе грижа каква съдба си изковах в Института и дали обичам Мустанга, защото в деня на смъртта си тя се разтвори в нищото. Няма нищо друго, освен този свят. Той е нашето начало и край. Единственият ни шанс да се порадваме, преди всичко да свърши.

Да. Но не е нужно и ти да си свършен. Можеш да избягаш от тук – шепти ми мракът. – Кажу думите. Кажу ги. Знаеш как.

Правилно, знам.

– Трябва да кажеш само „Сломен съм“, и всичко това ще свърши – каза ми Чакала много отдавна, преди да ме спусне в този ад.
– Ще те настаня в чудно имение до края на дните ти, ще ти пращам топли, прекрасни Розови и толкова много храна, че да надебелееш повече и от Властелина на пепелта. Но думите си имат цена.

Струва си. Спаси се. Никой друг няма да се спаси.

– Тази цена, скъпи ми Жътварю, е твоето семейство.

Семейството, което той отвлече от Ликос с неговите копои и сега държи в своя затвор, в недрата на крепостта си в Атика. И не ми позволява да ги видя, никога. Не ми дава да им кажа, че ги обичам и колко съжалявам, че не се оказах достатъчно силен да ги защитя. Никога.

– Ще нахраня с тях затворниците в тази крепост – каза той. –

Тези мъже и жени, които ти мислиш, че трябва да управляват вместо Златните. Видиш ли веднъж звяра в човека, ще разбереш, че правият съм аз, а ти грешиш. Властта е за Златните.

– *Зарежи ги* – говори ми мракът. – *Практично жертвоприношение. И умно.*

– Не... Няма...

Майка ти би искала да живееш.

Не на тази цена.

Кой мъж би проумял майчината любов? Живей. За нея. За Ео.

Би ли могла да го иска? Прав ли е мракът? В края на краищата аз не съм важен. Ео го каза. Арес го каза – той ме избра. От всички Червени – мен. Аз мога да разкъсам оковите. Да живея за нещо по-голямо. Няма да проявя егоизъм, ако избягам от този затвор. Според Великия замисъл това дори е самоотверженост.

Да, да, самоотверженост...

Майка ми би ми се молила да сторя тази жертва. Кийран би го разбрал. И сестра ми - също. Аз мога да спася нашия народ.

Мечтата на Ео трябва да се сбъдне, на каквато и да е цена. Мой дълг е да упорствам. И мое право.

Кажете думите.

Забивам глава в камъка и крясвам на мрака да се маха. Не може да ме прилъже. Да ме сломи.

Ти не знаеше ли? Всеки се сломява.

Пискливият му кикот ми се подиграва и се разнася до безкрай.

А аз зная, че е прав. Всеки се сломява. Мъченията му вече ме сломиха. Казах му, че съм от Ликос и къде да намери семейството ми. Но изход има – да остана верен на това, което съм, на това, което Ео обичаше. Да накарам гласовете да замълчат.

– Рок, ти беше прав – прошепвам. – Прав беше.

Искам само да се върна у дома. Да се махна от тук. Но е невъзможно. Останал ми е единичък достоен път – смъртта. Преди да извърша още по-голямо предателство спрямо своята същност.

Единственият изход е смъртта.

Стига глупости. Спри. Спри.

Забивам чело в стената още по-силно отпреди. Не за наказание – за да се убия. Да сложа край на живота си. Щом този свят не свършва добре, ще се задоволя с нищото. Но ако отвъд тази равнина има Долина, аз ще я открия. Идвам, Ео. Най-сетне тръгнах.

– Обичам те.

Не. Не. Не. Не. Не.

Отново разбивам черепа си в камъка. Горещина облива лицето ми. В тъмното танцуват искри от болка. Мракът вие насреща ми, ала не спирам.

Ако това е краят, ще го връхлетя с бяс.

Но когато отдръпвам глава, за да нанесе последния мощен удар, битието стене. Тътне като земетресение. Не е мракът, а нещо отвъд. Нещо в самия камък, все по-силно и надълбоко, над мен... И мракът се пропуква, разсечен от сияен огнен меч.